

Кервантът тръгна за далечната земя. Много реки, пустини, градове и планини минаха царедворцитѣ. А страната на кедритѣ бѣ още далекъ, много далекъ. На едно мѣсто ги нападнаха разбойници, та ограбиха златото и алмазитѣ. На друго мѣсто араби ги пресрещнаха, та имъ отнеха слоноветѣ и камилитѣ. А като минаваха презъ една бамбукова гора, черни люде ги плениха. Тѣ имъ съблѣкоха дрехитѣ и ги навързаха съ вжжета, за да ги продадатъ въ робство. Пожалиха само болното момче и единъ старецъ-слуга, защото ги видѣха, че не могатъ да вършатъ никаква работа.

Старецътъ и момчето се запжтиха сами по-нататкъ. Тѣ едва кретаха. Старецътъ бѣ слабъ, а детето — болно. Намериха се по пжтя милостиви хора, та ги прибраха въ единъ керванъ. Момчето имаше една огърлица отъ едъръ бисеръ, даръ отъ майка му. То подаде на милостивитѣ хора тоя накитъ, но тѣ го не взеха. Качиха момчето и стареца на една камила и потеглиха.

Следъ дълго пжтуване стигнаха въ земята на кедритѣ. Още въ първия градъ, на брѣга на езерото, кервантът се отдѣли. Старецътъ и момчето останаха да нощуватъ въ тоя градъ. На сутринята тѣ излѣзоха на стъгдата. Исакаха да разпитатъ хората, де ще намѣрятъ оня чуденъ човѣкъ, който проповѣдва и лѣкува. На стъгдата се бѣха събрали мъже и жени. Чуваха се жални писъци. Нѣчий страшенъ гласъ крещѣше: „Дай ми паритѣ, изеднико! Дай ми жълтицитѣ! Ще те смажа отъ бой!“ Единъ лихваръ биеше съ бичъ нѣкакъвъ беденъ рибаръ, който му длъжелъ десетъ жълтици.

Момчето изтрѣпна. Клетникътъ се извиваше отъ болки, съ кърваво лице, набраздено отъ удари. То видна на лихваря да спре и му даде бисерния нанизъ.

Рибарътъ, възраданъ, че сж го спасили, падна при нозетѣ на болното момче и почна да му цѣлува окжсанитѣ дрехи.

— Стани! — рече му детето. — Ние търсимъ оня чуденъ човѣкъ, който учи на обичъ и лѣкува. Знаешъ ли го де е?

— Знаемъ го, — отвърна рибарътъ. — Въ Иерусалимъ е. Но Иерусалимъ е далекъ отъ тукъ. Дълги дни има да пжтувате. Азъ ще дойда съ васъ.

И той ги поведе презъ града.